

[Hartel.]

saa stort Antal af Medlemmerne ikke blev hentet uden for de sagkyndiges Kreds.

Efter de Udtalelser, den højtærede Forsvarsminister her har fremsat, er der jo en vis Mulighed for, at dette Spørgsmaal vil blive taget op i en videre Sammenhæng fra Regeringens Side. Jeg erkender, at Udtalelserne var forsigtige — jeg kunde maaske sige, at den højtærede Forsvarsminister gik udenom ligesom Katten om den varme Grød —, men jeg er dog klar over, at man inden for Regeringen sysler med hele dette Spørgsmaals Løsning, og det hilser vi med Glæde, idet vi ikke ser, hvorledes man skulde naa til en Revision paa dette Omraade uden den høje Regerings Medvirken — det maa jo staa enhver af mine ærede Kolleger i dette høje Ting klart, at uden om Regeringen kan man ikke faa en ny Forsvarsordning gennemført. Derfor vil vi henstille til Forslagsstillerne at stille sig saa forstaaende som muligt, hvis Regeringspartierne rækker dem en Haand, idet vi da har Mulighed for at naa frem til en Løsning af dette Spørgsmaal, som alle Partier kan samles om.

Jeg giver den ærede Ordfører for Forslagsstillerne Ret i, at Verden i mangt og meget er blevet en anden. I det mindste har Udviklingen formet sig helt anderledes, end man ventede for ganske faa Aar siden. Det kunde være fristende at harcellere over dem, som ikke i sin Tid forstod, at denne Udvikling maatte komme, men det vilde jo kun være en ringe Fornøjelse. En Undskyldning for, at Ordningen af 1932 blev saa utilstrækkelig, som den maa siges at være paa en Række Felter, ligger jo deri, at den internationale Nedrustning, som man haabede paa paa det daværende Tidspunkt, idet den stod paa Dagsordenen inden for Folkenes Forbund, ikke har ladet sig gennemføre. Den er vel ikke formelt likvideret, men de facto, idet man maa sige, at der ikke er megen Nedrustning i Verden i Dag. Det blev nævnt af Venstres ærede Ordfører, at der under Forhandlingerne i Genève i 1932 var paatænkt et Forbud mod Bombekastning. Det virker jo noget virkelighedsfjernt paa Baggrund af den Krigsførelse, vi for nylig har set praktiseret i Abessinien.

Det internationale Samarbejde maa siges at træde sine Børnesko, og det har vel lange Udsigter med den aandelige Ændring i Indstillingen, som er nødvendig for, at man kan bygge paa dette internationale Samarbejde. En almindelig, følelsesbetonet Afsky for Krigen og dens Væ-

sen er langt fra tilstrækkelig til at sikre et Land mod krigerske Forviklinger, saa let er Livet nu engang ikke. Vi har ogsaa visse Forpligtelser ifølge vort Medlemsskab af Folkenes Forbund, og hertil maa der tages Hensyn.

Jeg anbefaler, at vi — og jeg tvivler ikke om, at den højtærede Udenrigsminister ogsaa praktiserer det saaledes — handler med den største Forsigtighed med Hensyn til at paatage os internationale Forpligtelser i Kraft af dette Medlemsskab. Vi har ved anden Lejlighed hævdet som Maal for vor Politik: et Danmark for Danskerne. Heri ligger som en naturlig Forudsætning, at vi ikke mener, at dette kan opnaas gratis eller som ved Genforeningen ved andres Ofre. Ogsaa vi maa betale en Pris for at skabe Respekt udadtil for vor Vilje til Selvhævdelse. Dette er ikke sagt som Udtryk for nogen Art af Chauvinisme, men som et Udtryk for Respekt for de nationale Værdier. Som Danske føler vi, at det at være Dansk er det bedste. Dermed er ikke sagt, at vi formener noget Medlem af en anden Nation at finde, at deres nationale Oprindelse er den værdifuldeste, og at værdisætte de tilsvarende nationale Værdier.

Naar jeg tænker paa den Tale, den højtærede Statsminister holdt i Sønderjylland paa Genforeningsdagen, forekommer det mig ogsaa, at der i den Tale var Toner, som tydede paa en noget ændret Indstilling inden for det største af Regeringspartierne. Det er jo nu engang Tonen, der gør Musikken, og jeg maa sige, at jeg ved, at den Tale i Sønderjylland har vakt Forventninger mange Steder, og jeg vil ogsaa sige, at vi for vort Vedkommende var tilfredse med den nye Tone, som kom frem i denne Tale. Den Tid, hvor vi kunde give hinanden en Anvisning paa et internationalt Broderskab, er jo forbi. Der kom et Tidspunkt, hvor vi havde Brug for at faa denne Anvisning, om jeg saa maa sige, indfriet, og vi mødte med den i Verdensbanken — det var under den store Krig —, og vi fik til Svar: Kan ej indfries, thi Valuta mangler. Og saadan vil der altid mangle Dækning for en Anvisning udstedt paa et løst Grundlag uden for os selv. Jeg skal ikke paa nogen Maade forsøge at slaa mig til Ridder paa den mulige Nyorientering, der kan være under Udvikling inden for Regeringspartierne i denne Sag, men jeg skulde hilse det med Glæde, om der var Mulighed for en saadan Nyorientering.

Ingen vil betvivle, at vor Værnemagt her i Danmark ikke har aggressive Formaal,